

Dag 1

## OP BERENJACHT



Het is vroeg in de ochtend, en vlak voordat ik naar het station wil tuimelt mijn rugzak met zijn volle gewicht naar voren, met in het voorste gaas-vak een bak kwark die ik als ontbijt wil gaan nuttigen in de trein. Een deel spat klodderig op de vloerbedekking, een ander deel smeert zichzelf uit over mijn rugzak. Met een wanhopige blik kijk ik naar de situatie. Ik weet mijn vloerbedekking enigszins schoon te vegen, maar daarna wil ik toch echt de trein halen. Dus ik zal over een maand in een verzuurde melklucht thuis komen. Alles beter dan mijn vlucht missen. Met klodders kwark op mijn rugzak spoed ik me naar de trein, die ik op het nippertje haal.

In Ustroń, het startpunt van mijn thru hike door Polen, ga ik eerst

## OP BERENJACHT

even buurten bij het toerismebureau. Hier kan ik een kaart kopen en een stempelkaart voor de trail ophalen. Iets met sparen voor medailles geloof ik, maar dat ga ik later wel uitzoeken. Kinderlijk blij met een trekkerspas om stempels te sparen start ik mijn solo avontuur.



## OP BERENJACHT

Met een warme september-zon op mijn gezicht steek ik de brug over en loop het dorpje uit, direct de bossen in. De eerste fikse klim begint. Lang en indrukwekkend steil. De toon is gezet Main Beskid, denk ik goedmoedig. Het is pittig, maar niet ondraaglijk. Ik heb het wel eens anders ervaren, die eerste dagen. De vele trails die ik de afgelopen maanden heb gelopen zitten duidelijk goed in de benen. Zeker gezien mijn zware rugzak van 22 kg aan veel droogvoer, kampeerspullen en een laptop om op te kunnen werken. Dit is geen vakantietrip. Als professioneel solohiker zal ik niet alleen mijn eigen bedrijf Rayu onderweg moeten bijhouden om andere hikers voor te bereiden op hun trektocht, ook zal ik veel gaan schrijven. Polen Travel heeft me gevraagd om deze trail beter in kaart te brengen en ik zal een hoofdstuk schrijven voor een boek over de mooiste hiking trails van Europa, waar dit er één van is. Naast de benodigde elektronica heb ik ook veel eten mee om zo onafhankelijk mogelijk te zijn: ik weet niet of de hutten nog eten aanbieden in het naseizoen, hoe vaak ik precies zal gaan kamperen of hoeveel supermarkten ik tegen zal komen. Meer dan verwacht, zal blijken en de hutten bieden grotendeels nog eten aan in deze septembermaand. De diverse presentjes en promomateriaal voegen ook nog wat ongewoon gewicht toe. Geen probleem, ik ben getraind voor het dragen van de kilo's en zelfvoorzienend hiken is door mijn wildernisvoorkeur mijn stijl van hiken.

De allereerste klim eindigt op een top. Het is flink begroeid, maar door de takken en bomen heen zie ik een fenomenaal uitzicht. Ik kijk uit op het dorpje Ustroń waar ik uit vertrokken ben en in de

## OP BERENJACHT

verte zie ik Tsjechië. Het is bijna als een uitzicht uit een vliegtuig, maar nu heb ik iedere hoogtemeter zélf afgelegd. Het zal nog maar een voorproefje blijken te zijn van de hysterische uitzichten die ik de komende weken voor mijn kiezen zal gaan krijgen. Het pad hier in het allereerste berggebied Beskid Śląski, ligt aan mijn voeten, net als het avontuur dat me te wachten staat. Ik voel me als een klein kind, klaar om haar cadeautjes uit te pakken.

Tijdens een plaspauze hoor ik takken kraken en stappen op een bladerdek. Het moet een groot dier in de bosjes in de buurt zijn. Ik wacht hoopvol af of het tevoorschijn komt. Als ik per ongeluk geluid maak, houdt het beest zich stil. Teleurgesteld pak ik mijn rugzak weer op. Ik hoop een beer te mogen zien de komende weken, maar ik weet dat die kans klein is. Al heeft Polen een rijke populatie van de Europese bruine beer. Beren kennen geen landsgrenzen, dus de berenpopulatie van de Karpaten, het gebied waar ik doorheen loop, wordt geschat op ruim 8000 beren. Dit gebied behelst naast Polen ook Tsjechië, Slowakije, Oekraïne, Roemenië en Servië. Deze Europese bruine beer is dermate schuw dat hij niet direct een bedreiging vormt, maar het is wel goed te beseffen dat er een mogelijkheid bestaat dat ik wilde dieren zoals beren, lynxen en wolven tegen kan gaan komen.

Een afdaling volgt. Naar een restaurant met typerend lange, robuuste houten tafels en een werkelijk spectaculair uitzicht. Ik daal verder af naar de hut van de Poolse toerisme-organisatie PTTK voor een stempel en ga even zitten op het terras om de stempelkaart te begrijpen. Het Engels is wel heel beknopt

## OP BERENJACHT

in het boekje. Nét genoeg om te begrijpen dat ik zoveel mogelijk stempels moet gaan verzamelen bij iconische plekken en overnachtingsplaatsen.



De vergezichten blijven goed zichtbaar, zo nu en dan met mooie doorkijkjes door de bossen heen. Ik bewandel een stuk met links en rechts uitzicht zo ver het oog reikt, het is zó mooi! Zo snel als de eerste vijf km gevoelsmatig gingen, zo langzaam gaat de rest de van de dag. Ik loop langs een gesloten pretpark. De trail slalomt om een haarspeldbochtenweg, maar om zoveel mogelijk asfalt te voorkomen neemt de route heel charmant kruipdoor-sluipdoorpaadjes. Ik kom uiteindelijk uit bij een brug over een rivier en een klein dorpje met drukke weg. En een pompeus gebouw met 'DISCO' er op. Het heeft wat weg van een uitgaansgelegenheid in de Achterhoek in de jaren '90, maar ik blijf aangekomen te zijn in een ski-dorp. Ik loop het dorp uit, de skihelling op. Het wordt 3 kilometer klimmen naar de grens met Tsjechië. Deze grens is gemarkeerd door niet alleen een grenspaaltje en een bord, maar ook door een enorme toren, een houten kraampje met prullaria en eet- en drinkkiosken, die op dit moment gesloten zijn. Het is zeker geen highlight van de trail, maar de afdaling met fenomenaal uitzicht wordt ingezet en die lijkt er wel op. Het is ook een rotsig pad met aardig steile stukken waar ik mijn aandacht bij mijn stappen moet houden.

Mijn rechterheup en linkerknie beginnen wat te protesteren. Een aandenken aan tijden van weleer. Ik heb dermate veel verkeersongevallen in mijn leven gehad dat ik een decennium geleden een tijdlang niet heb kunnen lopen. Na een lange revalidatieperiode is dit nagenoeg weer goed gekomen, maar onder extreme omstandigheden word ik nog wel eens herinnerd aan dit verdrietige tijdperk. Het pijnlijke gezeur komt en gaat, met name door

de combinatie van afdalen en rotsige paadjes. Het baart me wat zorgen, maar ik hoop maar dat het nog in het kader van 'gewenning' valt. Uiteindelijk kom ik uit in bosgebied en bij een berghut, naast een mountainbike parcours. De hut is open, maar ik zie niemand. Ik pak een stempel, ga plassen, hervul mijn waterfles en loop weer door. De vergezichten blijven goed zichtbaar, zo nu en dan met mooie doorkijkjes door de bossen heen. Ik bewandel een stuk met links en rechts uitzicht zo ver het oog reikt, het is zo mooi! Dan de laatste klim, heel venijnig steil naar hut Stożek, waar ik ga overnachten. De klim duurt langer dan verwacht. Main Beskid laat me wederom weten dat haar trail de komende maand geen walk in the park gaat zijn.

De Stożek-hut is bijzonder antiek. Niet heel verrassend; hij stamt uit 1922 en het is de oudste hut van de gehele trail. Het houtwerk en de sfeer spreken boekdelen. Ik mag voor 100 zloty naar kamer 4. Daar zijn vier bedden en al snel wordt duidelijk dat ik er alleen zal gaan slapen. Er is een wc en douche op de kleine kamer. Ik kook water voor mijn droogvoerzakje en eet het buiten in het laatste daglicht op om 19:30 uur, terwijl ik me laaf aan het indrukwekkende uitzicht. Niet slecht voor een eerste dag, mijmer ik tevreden. Ik scharrel nog wat in en rond de hut en kijk mijn ogen uit op deze indrukwekkende plek vol historie. Ik bestudeer de route van morgen, die er acceptabel uit ziet met 16 km en een overnachting in wederom een hut. Zouden ze allemaal zo mooi zijn?



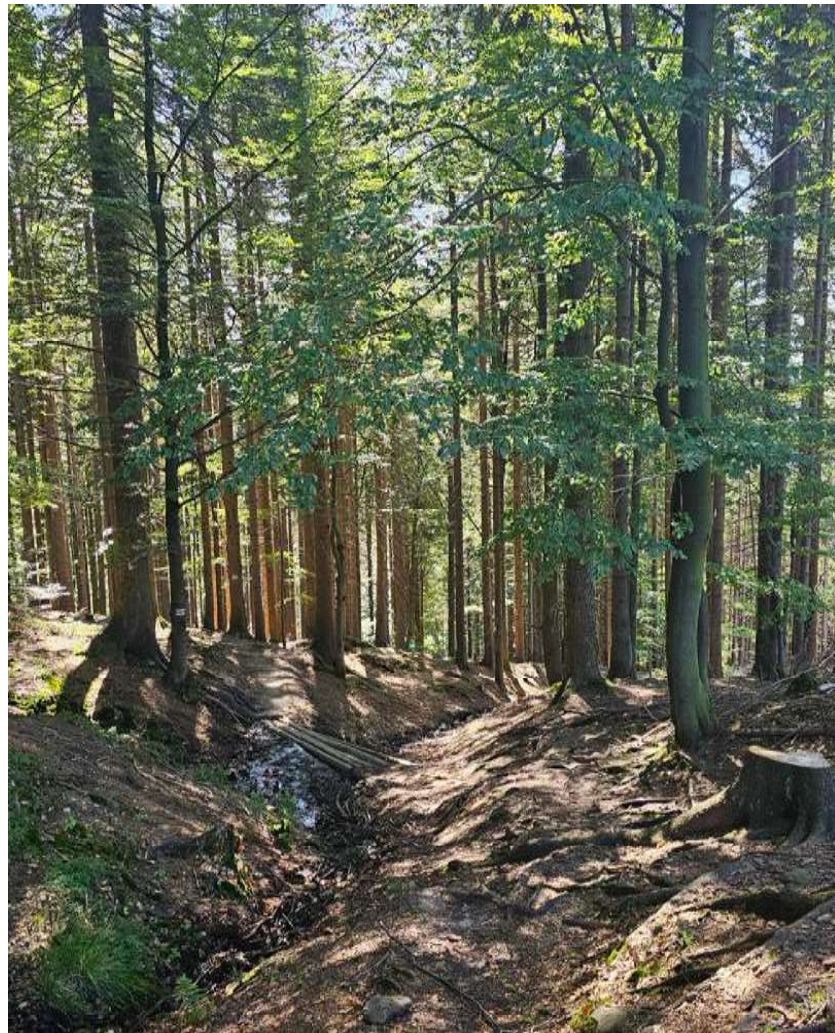
Dag 2

## GRAM WISE POUND FOOLISH



Ik word wat stram wakker van de vele hoogtemeters van de vorige dag, maar het is nog goed te doen. Er klinkt ontspannende muziek van een verdieping lager, maar het staat zo hard dat het nogal conflicteert met een ontspannend doel. Minstens zo verrast vertrek ik rond 10:00 uur vanuit deze prachtige berghut: een paar mensen op het terras van de berghut zitten aan een pul bier. Schouderophalend en goedmoedig zet ik mijn eerste stappen op de tweede etappe van de Main Beskid Trail. Het is een goed bewandelbaar maar rotsig pad op hoogte, met af en toe doorkijkjes door de bosschages naar vergezichten. Ik daal iets af en het pad opent zich: breder, en lage begroeiing. De vallei is goed te zien. Een breed pad volgt voor even. Dan linksaf, het bergpad op,

via bergtop Beskid: je zou verwachten dat er meer om te doen zou zijn gezien de naam, maar de top is niet eens zichtbaar, het pad loopt er nonchalant overheen; de hoogte heb ik namelijk al. Dus als je de kaart niet in de gaten houdt, mis je geheel de 'Beskid-top'. Geen probleem, het is én niet het hoogste punt en geen hoogtepunt van de Main Beskid Trail.



Het pad blijft hier door de bossen kronkelen. Het wordt een stuk heel modderig. De neergelegde boomstammen zijn nauwelijks van nut, zo verzwolgen zijn ze door de modder. Stukken bos en stukken oerwoud met varens wisselen elkaar af, en het pad is relatief smal. Ik ben moe en neem een korte pauze. Ik heb eigenlijk geen zin meer, ik betrap mezelf erop dat ik vooral kilometers weg stiefel, zonder echt om me heen te kijken. Ik zet een podcast op om me wat af te leiden. Liever houd ik al mijn zintuigen open op een solotocht in het wild, maar voor nu werkt het goed om door de zwaardere stukken te komen. Het komt ook door mijn eigen gehaaste gemoedsrust. Ik heb duidelijk het hike-ritme nog niet te pakken, daarom zijn de eerste dagen altijd het zwaarst. Ik moet er nog even in komen. Wanneer aan een nieuw gebied, een andere -nogal onbegrijpelijke- taal, het dagelijks slapen op vreemde plekken, de fysieke uitdaging, het slaap-waakritme dat net wat anders is, de organisatie van mijn spullen die op iedere trektocht toch net weer anders is. Het komt wel, het kost alleen even wat omschakeltijd. Mijn tenen beginnen een beetje te zeuren, de huid van mijn hielen is gevoelig en mijn hoofd en achillespezen hebben het zo nu en dan zwaar. Maar ik weet ook dat het hele fysieke en mentale systeem weer een geoliede wandelmachine gaat zijn als het weet dat dit is wat we de komende maand gaan doen. Ik maak me dus geen zorgen.





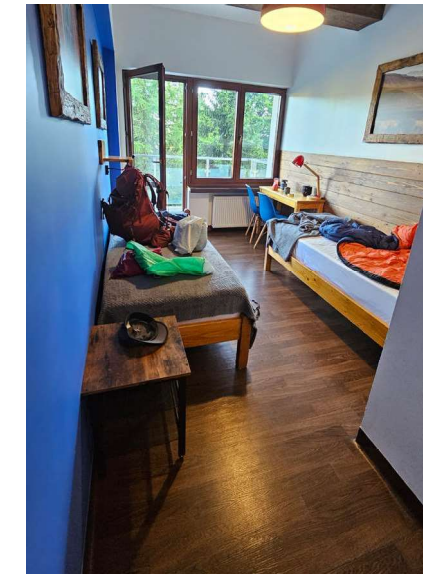
## GRAM WISE POUND FOOLISH

De laatste klim naar de hut valt me mee, ik had 'm zwaarder en langer verwacht. Dat is een goed teken. De hut lijkt niet echt op een berghut, meer op een klein hotel. Het steekt eigenlijk wat raar af in deze beboste omgeving. Binnen is het mooi met een ruim restaurantgedeelte en mooie kamers. Het is duidelijk nog recent goed gerenoveerd. Ik drink wat op het terras en lees me in voor de dag van morgen. Dan maak ik een zakje droogvoer klaar op de kamer, en hoor ik geluid van buiten. Ik word via het balkon door mijn buurvrouw geroepen, ze vraagt om twee zakjes thee. Ik heb minutieus gram wise pound foolish theezakjes uitgeteld in mijn voedselvoorraad, maar ik geef enthousiast met liefde twee theezakjes aan haar. Ik ben ervan overtuigd dat er nog wel wat op mijn pad zal komen...of niet, ook goed. Als hiker ken ik de waarde van een theezakje en dit soort kleine cadeautjes als geen ander. Grappig hoe dit soort dingen werken op de trail en hoe anders het is in het dagelijks leven. Ik maak een slechte grap over de tekst op de theezakjes die meer van marketing getuigd dan inhoud. Lachend nemen we afscheid.

Ik ga weer naar beneden om aan één van de grote tafels in de algemene ruimte te werken. Wat een rijkdom, dat dat mag, kan, op deze plek. Het zal je kantoor maar zijn, denk ik gelukkig. Om 20:00 uur gaat de ruimte dicht en ik ga naar mijn kamer. Na een warme douche werk ik nog even verder vanuit bed tot 22:00 uur. Tijd voor de e-reader en een goede nacht. Morgen een pittige 27 km voor de boeg waar ik wat zenuwachtig voor ben, al kan ik niet verklaren waarom. Het is niks nieuws en het komt altijd goed. Vreemd hoe iets dat zó in je systeem zit, iets dat je talloze malen

## GRAM WISE POUND FOOLISH

hebt gedaan en waarvoor je zo ongeveer leeft, je zorgen kan baren. Dat is het misschien juist wel. De zorgen dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan dat je moet concluderen dat het maken van solotrektochten toch niet zo in je hele zijn verweven zit als dat je al die tijd dacht. Ik moet me geen zorgen maken, ik ben nog maar aan het begin, het hoeft nog niet perfect en doorgewinterd. Ik weet het. De moeheid moet er nog een beetje uit en de structuur moet er nog even in, vermoed ik. Het komt wel. Zoals altijd. Áltijd.





Dag 3

## SHERLOCK HOLMES IN HET WILD



Zoals gisteren in de eerste berghut de yoga-achtige muziek 's ochtends al overweldigend hard werd aangezet, zo hard gaat de metal-muziek deze morgen aan in déze berghut. Als dat twee ochtenden van de twee ochtenden gebeurt, geeft dat een vreemdend verwachtingspatroon voor de komende hutten.

Ik heb goed geslapen, de zon schijnt en ik word relatief makkelijk wakker. Tevreden zet ik de lange, rotsige klim in door het leefgebied van de lynx: naar de top van Barania Góra met een imposante uitzichtoren. Halverwege het pad houden de stenen even op en liggen er horizontale boomstammen, die dienstdoen als pad. Dat lijkt me nogal zonde van de houtkap, bedenk ik me. Maar een Pools-talig bord dat ik in samenwerking met Google

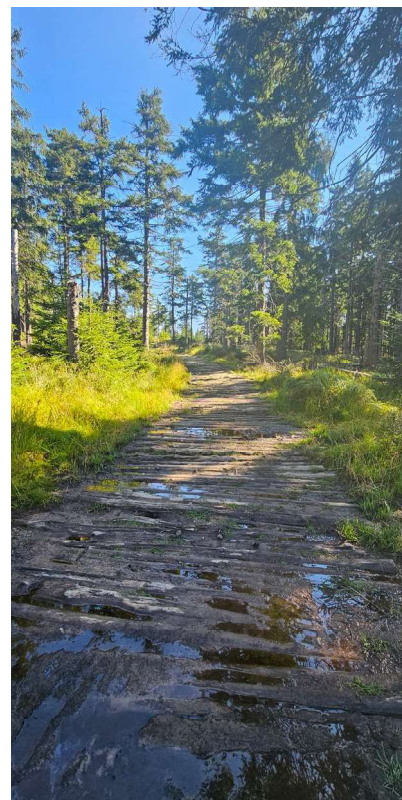
Lens op mijn telefoon weet te ontcijferen, weet me te vertellen dat er noodzakelijk veel gekapt moet worden in dit gebied. Het blijft me onduidelijk waarom precies, maar dan hebben die boomstammen tenminste nog een functie, besluit ik dan maar. Na de top volgt een steile afdaling, nog steeds stenig, gevolgd door een stuk dat glooiend omhoog en omlaag gaat over een prachtige kam met vergezichten. In de afdaling word ik opgeschrikt door een mechanisch geluid. Het wordt steeds luider. Luider en ondraaglijker. Er zijn mannen boven aan het kappen, pal naast het pad. Ik gniffel om het absurde lawaai en de diesellucht, iets wat compleet niet past in het beeld van hiken en de bijbehorende natuurbeleving.



Maar ja, dit hoort er soms ook bij. En net zo verwarrend is de volksmuziek die ik een paar honderd meter verder hoor. Niet veel later zie ik een halfnaakte man die bij de radio hoort, in de bosjes. Hij roept wat in het Pools naar me, het klinkt als een uitnodiging. Ik negeer het, maar het heeft wat raars dat ie daar met een radio-tje in de bosjes zit. Helemaal omdat er amper 50 meter verderop een perfecte picknickplek op een enorme grasweide volgt. Als ik zelf picknick-intenties had, zou ik hier gaan zitten, met dit fantastische uitzicht. Glooiend wandelend loop ik naar beneden met nog een klimmetje en daarna een lange afdaling door het bos naar een dorpje. Ongeveer één kilometer voor het dorp doemt vanuit het bos ineens een enorme snelweg-brug in aanbouw op. Gek gezicht, zo ineens uit het niets. Zoveel asfalt en menselijke interventie in de natuur.

In de lokale supermarkt haal ik een banaan, druiven, een broodje, een paar repen en wat snoepjes. Eén gang in de supermarkt bestaat volledig uit een flink aantal dubieuze Poolse snoepjes in fonkelende verpakking, per gram af te wegen. Ik schep er een paar in een plastic zakje, terwijl ik grinnik om de veel te luide en gedateerde elektropop die door de luidsprekers schalt.

Zo'n honderd meter van de supermarkt plof ik in het grasveld voor de eerste echte pauze van vandaag. Ik eet een paar van de ondefinieerbare Poolse snoepjes met hun glanzende wikkels. Ze moeten het duidelijk meer hebben van de verpakking. Daarna zet ik de laatste etappe in, met een venijnige klim omhoog. De markering komt niet overeen met de GPS-track en het levert me daardoor wat extra hoogtemeters. Met veel uitzicht verlaat ik het dorp. Klimmend loop ik door het bos op het nogal stenige pad. Ik



begin wat moe te worden en de tijd tot zonsondergang is niet heel ruim meer. Toch neem ik een pauze bij de Abromov-hut waar de tijd stil lijkt te staan. Het heeft een fantastisch houten terras aan de achterzijde en zicht op een beboste bergkam. Ik kijk op mijn telefoon. Het bereik is weg, de hut is al armoediger... het begint er een beetje op te lijken, denk ik verheugd; mijn Poolse wandeling door de wildernis.

Ik heb nog zo'n twee kilometer te gaan naar mijn hut van vanavond. Daar aangekomen doemt er een prachtig gebouw uit de bossen op. Een enorm houten huis met groen dak, drie verdiepingen hoog en waarschijnlijk ook nog een zolderverdieping. Ik word enthousiast van de aanblik, maar niet van hoe donker het overkomt. Het lijkt wel dicht, gesloten. Ik rammel aan de deuren... inderdaad gesloten. Ik klop op de ramen, maar er gebeurt niks. Ik loop om het huis. De andere deur is ook op slot. Ik ga meteen in actiestand. Het wordt waarschijnlijk kamperen. Dat is helemaal prima, want ik heb mijn tent, maar ik heb nauwelijks water. Kan ik ergens water vinden? Ik zie een waterreservoir, zo'n grote, witte afgesloten kubus. Hm, geen goed teken, bedenk ik me, als ze dát hier nodig hebben, dan is er waarschijnlijk geen bron. En ik kan het niet uit zo'n kubus tappen. Even later zie ik een laagje water in de regenton en ik ben opgelucht. Al ziet het er weinig aantrekkelijk uit, het is tenminste iets en ik kan het filteren. Dat ik bijna door mijn voorraad heen ben voelt ineens een beetje dom, maar ik had niet verwacht dat het hier dicht of zó afgelegen zou zijn. Ik loop nog een rondje om het huis en til een aantal objecten op. Klassiek; ik vind sleutels onder een bloempot.



Ik stop ze in de deur. Jammer, ze passen niet. Dan valt mijn oog op een buitenkraantje. Ha, hij doet het ook nog. Het komt dus wel goed, qua water. Ontspannen ga ik nog verder op onderzoek uit als ware ik als Sherlock Holmes in een live point & click game zit: 'Wat kan ik vinden, dat ik kan inzetten voor mijn volgende move?'. Ik trek de schuurdeur open. Een paard. Dat betekent in ieder geval dat er hier nog regelmatig iemand komt, concludeer ik tevreden. Het ziet er bovendien gezond uit. Naast de schuur zie ik een oude pickup truck staan, een Nissan die verdacht veel weg heeft van een hele antieke versie van de Navarra. Ik geef niet om auto's - ik heb er niet eens één - maar ik heb wel een zwak voor pick-ups en ik heb bijzondere herinneringen aan een Navarra. Terwijl ik de auto net zo enthousiast als onbeschroomd van alle kanten op de foto zet, hoor ik opeens gekraak uit het huis achter me. Mijn oog valt op het brandende lampje op de eerste verdieping. Was dat al aan? Waarschijnlijk was het nog te licht bij aankomst om het te goed te kunnen zien. Of heeft iemand het vergeten uit te doen? Mogelijk is er toch iemand. Ik loop weer naar de deur en bel aan, nu ik zie dat het lichtknopje aan de buitenkant dienstdoet als deurbel. Het licht in de keuken gaat aan, drie vertrekken verder. Die was zéker nog niet aan toen ik arriveerde. Er moet iemand zijn. Ik zie een schaduw.

Ja!

Een vrouw doet open, ze spreekt geen Engels. Met het laatste restje bereik typ ik in Google Translate of ik kan blijven slapen. Ze knikt. 60 zloty. Ik ga akkoord en ze neemt me mee naar een zes-bedden-kamer op de eerste verdieping waar ik mag slapen. Er is niemand. Ze laat de douche en wc en haar kleine winkeltje

zien. Een paar planken gevuld met typische hikerproducten zoals snacks, duct tape, chocola, batterijen en pleisters. Ik betaal haar en pak mijn spullen uit. Tevreden ga ik op het houten bankje aan de lange houten tafel zitten en maak een zakje droogvoer en thee klaar in wat de gemeenschappelijke ruimte moet zijn. In het hoogseizoen. Nu zit ik alleen in dit spookhuis, wat bevreemdend ook iemands persoonlijke huis is. Aan alles is te zien dat ze hier alle seizoenen leeft. Ik word enthousiast van de nostalgische sfeer en kijk mijn ogen uit.



Niet alleen de bankjes en de tafels zijn van hout, ook de krukjes, stoelen en de deuren. En ook de wanden bestaan - net zoals de buitenkant van het huis - uit houten latten. Het plafond is van hout met houten balken en zelfs de kroonluchter is creatief gemaakt van een boomwortel. De vijf gloeilampjes die erop staan hebben moeite om de ruimte te verlichten. Een boekenplank met Poolse titels, al herken ik de schrijvers Agatha Christie, Jules Verne, Tolkien en Winston Churchill. Handgemaakte houten poppetjes en bomen aan een wand dat een schouwspel lijkt te tonen. Zwartwit foto's aan de andere wand, vermoedelijk van familie, overgrootvaders, vrienden en dierbare momenten.

De dag bracht weer eens een verrassende wending. Ik lach hard om mezelf, hoe ik meteen in survivalmodus ging en op zoek naar water en alles wat er maar voor nodig is om te kunnen overleven. Ik voel ook schaamte over hoe ik ongegeneerd haar huis had lopen uitpluizen, terwijl ze kennelijk gewoon thuis was. Ze moet me al vrij snel hebben gezien...het was bij nader inzien behoorlijk brutaal.

Terwijl ik mijn droogvoerzakje aan het eten ben, staat ze nog in de keuken en ik zie haar direct reageren op geluiden en kijken of er mensen zijn. Verwarrend, omdat ze dat niet leek te doen toen ik nog buiten was. Ik heb genoeg geluid gemaakt om op te kunnen reageren, lijkt me. Maar waarschijnlijk is ze juist gealarmeerd door mijn vrijpostige actie. Het zal ook niet vaak voorkomen dat iemand nog zo laat komt aanzetten, laat staan in de nazomer. Na het eten ga ik douchen en kruip dan in bed. Mijn kuiten voel stijf.

Hersenloos maak ik wat puzzels die ik uit een puzzelboekje heb gescheurd. Het is 22:10 uur. Nog even plassen, lezen en snel slapen. Morgen een nóg pittigere dag met een ruime 27 km, en nog meer klimmen. Maar ook met kamperen... leuk!



